

Geneva Lee

ROYAL *Forever*

Belle en Smith houden van elkaar,
maar hun liefde is niet zonder gevaren.

Deel 6 van de Royal-serie

1

De muziek stopte toen ik de oproep beëindigde. Mijn mobiel viel op de vloer, en ik zakte tegen de muur. Ik deed mijn colbert los en prutste met mijn vingers aan de knopen van mijn overhemd tot ik bij de laatste was. Ik kreunde toen ik de plakkerige, met bloed doordrenkte lagen optilde.

Fuck, dat was diep. Dat zou gehecht moeten worden.

‘Je zult met veel meer moeten komen dan dat,’ riep ik naar Jake. Hij gaf geen antwoord. Waarschijnlijk omdat hij dood was.

Tot in de hel.

Het was zijn verdiende loon. Jake was verantwoordelijk geweest voor de brute aanval op mijn vrouw gisteren. Vandaag was hij teruggekeerd om de klus af te maken, maar ik had hem tegengehouden, voorgoed. Het deed er niet toe of hij het in opdracht deed van mijn doortrapte ex-werkgever. Hij had zijn eigen lot bezegeld door zich in te laten met Hammond.

Ik ook.

Maar nog een dode betekende ook één getuige minder in de aanstaande zaak tegen Hammond. Zonder Georgia bleven er maar weinig opties over. We hadden e-mails en een paar bandopnames van gesprekken, maar Alexander was er niet

van overtuigd dat dat genoeg zou zijn. Na vanavond, na zijn aanval op Belle, zou ik alles in het werk stellen om hem voor het gerecht te brengen, zelfs als ik het recht in eigen hand zou moeten nemen.

Ik was lang genoeg advocaat geweest om te weten dat rechtbanken in het voordeel werkten van degenen met macht of diepe zakken. Hammond was zijn hele leven bezig geweest om beide te vergaren, en had ze gebruikt om degenen die hij als bedreiging zag, stelselmatig uit te schakelen.

Het was duidelijk dat ik ook op die lijst stond.

Terwijl ik op de politie wachtte, staaarde ik naar de verwoesting om me heen. Gebroken glas. Omgevallen meubels. Een versplinterde deur. Een lijk. Het was een plaats delict, of een echt goed feest. Natuurlijk had ik weer de duurste hotelkamer in Londen gesloopt. Dit zou meer gaan kosten dan de borg, wat betekende dat mijn creditcardrekening me volgende maand duur zou komen te staan.

Je zakt weg, Price.

Ik wist het. Ik kon het voelen. Mijn verstrooide gedachten kreeg ik maar niet op een rijtje. Bloed vormde plassen op de vloer, en ik keek gefascineerd toe, hoe het in slow motion uit mijn bovenlichaam druppelde.

Mijn mobiel ging over en gaf Hammonds nummer weer. Ik gleed met mijn duim over de accepteerknop. 'Price één. Jake nul,' kondigde ik aan. 'Niet te geloven dat je Margot hebt gebruikt om hem op te fokken. Dat was laag.'

'Alles is geoorloofd.'

Ik klemde het mobieltje tussen mijn hoofd en schouder. Hij was te zwaar om vast te houden. 'In dat geval moet ik je laten weten dat Jake een ervaren begrafenisondernemer nodig heeft.'

Hammond grinnikte. ‘Hij was geen partij voor jou. Dacht je echt dat ik je door hem zou laten doden?’

‘En mijn vrouw?’ Ik kneep mijn ogen dicht en deed ze weer open, in een poging de kamer scherp te krijgen.

‘Zij kan me niets schelen,’ gromde Hammond. ‘Dit is tussen jou en mij.’

‘Laat haar er dan buiten.’

‘Dit is oorlog, knul.’

‘Wie is er aan het winnen?’ vroeg ik. Ik wist wat de meest recente score was, maar de rest werd nogal wazig.

‘Jij wordt zo gearresteerd voor de moord op Jake. Dan sta ik een punt voor,’ merkte Hammond aan de andere kant van de lijn lachend op.

Ik lachte niet. Het was niet erg grappig. ‘Krijg ik geen punt voor Jake?’

‘We scoren alleen voor de hoofdwedstrijd. Als jij in de gevangenis zit, staan er nog maar drie op mijn lijst, en jij hebt je vrouw heel handig rechtstreeks naar de andere twee doelwitten gestuurd. Ik weet niet of ik vanavond moet toeslaan als ze allemaal bij elkaar zijn, of wachten tot je een tijdje in je cel hebt zitten wegrotten. Het zou leuk zijn om te lezen over de arrestatie van een gestoorde moordenaar, die een complot smeedt tegen het Britse koningshuis.’

‘Ja, behalve dan dat het Britse koningshuis aan mijn kant staat.’ Ik knipperde, omdat ik de deur steeds zag verdwijnen. Ik hield mijn hoofd schuin om te zien waar die bleef.

‘Voorlopig. Maar denk je dat jij de enige bent die het paleis voorziet van informatie? Alexander wedt niet op één paard. Als hij bewijs in handen krijgt dat jij de hele tijd voor mij werkte, zal hij er niet om staan te springen jouw naam te

zuiveren. Jij zult niemand kunnen helpen vanachter de tralies.'

'Interessante wending, maar niemand zal het geloven.'

'Ik kan heel overtuigend vertellen, Smith. Veel plezier met rechercheur Spade. Hij kijkt er erg naar uit je te ontmoeten.'

De verbinding werd verbroken, en mijn hand viel op de grond. Het werd moeilijker om na te denken, en het werd zo donker. Had Belle het licht uitgedaan toen ze wegging?

Belle.

Haar prachtige gezicht zweefde door de mist in mijn hoofd. Het was alsof ze voor me stond. Porseleinen huid, omlijst door grove blonde krullen, en een arrogante glimlach, die mijn eigen lippen deed vertrekken.

Belle.

Wat zijn plannen ook waren om me erin te luizen, zij was het losse eindje dat hij niet los kon laten. Wat voor bewijs Alexander ook tegen me had, zij zou het nooit geloven. En dat betekende dat zij de volgende op de dodenlijst van Hammond was. Dat was de reden dat zij er überhaupt op stond.

Ik dwong mezelf om op te staan. Mijn verdomde hoffelijkheid ook, de politie te bellen. Ik moest echt iets gaan doen aan dat geweten van me. Ik reikte naar mijn telefoon, liet hem in mijn zak glijden en schuifelde naar de deur, waar ik vervolgens tegenaan viel. Er bleef een veeg bloed op het glimmende, witte kozijn achter.

DNA. Overal DNA.

Verdomme, ik had net zo goed een spoor van broodkrums kunnen achterlaten.

Ik griste in het voorbijgaan een kussen van de bank, rukte de hoes eraf en drukte hem tegen mijn wond. Ik moest ernaar laten kijken, maar nu kon ik niet veel meer doen dan zorgen

dat mijn bloed niet rechtstreeks naar mij toe leidde. Maar het had geen zin. Het spetterde op de grond terwijl ik door de gang strompelde. Ik trok mijn jasje dicht toen ik de lift in stapte. Het stel naast me bleef verder praten, ook toen de eerste druppel bloed de vloer raakte. Ik zou hier niet wegkomen. Ik stak mijn hand uit en liet mijn verdoofde vingers over de knoppen glijden, waarbij ik zo veel mogelijk verdiepingen indrukte.

Ik stapte uit zodra de deuren opengingen, en zakte door mijn knieën, terwijl mijn oog op een bezemkast viel. Ik greep naar de deurknop en draaide eraan; mijn wereld werd zwart.

Ik stapte in een bebloede satijnen badjas de lobby van het Westminster Royal in. In elk geval maakte ik een entree, dacht ik. Ik liep snel naar de receptie, en leunde tegen de balie om houvast te hebben voor mijn trillende benen. De vrouw achter de balie verstijfde toen ze mijn gehavende toestand zag. Ze was met stomheid geslagen.

‘Ik wil graag de manager spreken,’ zei ik met gedempte stem. Ik wilde er geen scène van maken. We leefden nog. De rest kon zo privé mogelijk worden afgehandeld.

Er verscheen opluchting op haar gezicht. Ze was vast dolblij dat ze me aan een ander kon slijten. Dat maakte me nijdig.

Ergens wilde ik dat ze bezorgd was om de getraumatiseerde vrouw die voor haar stond. Zou ze niet moeten vragen of ik in orde was? Maar het zou makkelijker zijn om daar antwoord op te geven, als er niet net iemand was vermoord, ook al was het uit zelfverdediging geweest.

Het was te veel om te verwerken. Dat was de echte reden dat ik kwaad was. Ik was hier, maar zat met mijn gedachten in de hotelkamer waar ik zojuist uit weggelopen was.

Mijn blik vloog omhoog, en ik zag de geschokte uitdrukkingen op de gezichten van de gasten die langsliepen. Smith

had me via de privélift, die gereserveerd was voor belangrijke gasten, naar onze suite gebracht, om me de hinderlijke blikken van vreemden te besparen. Ik zag er vast niet uit, in elkaar geslagen na mijn eerste ontmoeting met Jake, en nu onder de verse schrammen. Ik trok mijn badjas strakker om mij heen, en hoorde het gerinkel van glasscherven die uit de plooiën van de stof op de marmeren vloer vielen.

Ik was bang dat ik de aandacht op mezelf zou vestigen.

Wat doe je hier in godsnaam? Ik had geen idee. Smith zat boven naast een lijk te wachten op de autoriteiten. Ik zou bij hem moeten zijn. Mijn man was misschien paranoïde, omdat Hammond mogelijk de klus zou komen afmaken, maar die zou echt nooit naar een plaats delict komen. Daar was hij veel te slim voor. Zelfs zijn personeel zou dat niet wagen.

En Smith was veel te slim om te geloven dat er echt gevaar was, wat betekende dat ik met opzet was weggestuurd. Dat besef gaf me de koude rillingen. Er waren veel logische verklaringen voor het feit dat hij me zou wegsturen, maar onze relatie functioneerde niet bepaald op het gebied van logica.

Nu ik buiten direct gevaar was, kon ik met de seconde helderder nadenken.

De vrouw die ik had gesproken, had een goedgeklede man apart genomen. Ze stonden te ver bij mij vandaan om ze te kunnen horen, maar de blikken die ze in mijn richting wierpen, vormden een merkwaardige mix van bezorgdheid en ergernis.

Het leek erop dat ook zij een drama wilden voorkomen.

Maar het was ook mogelijk dat ze precies wisten wat er aan de hand was. Jake was op de een of andere manier onze hotelkamer binnengekomen. Had een werknemer van het Westminster Royal hem binnengelaten?

Hammond kon overal vrienden kopen, en ik vermoedde dat hij wel wat mensen achter de hand had voor dit soort situaties.

Ik moest hier weg. Smith had gezegd dat ik de politie moest bellen, maar zou hij echt gaan zitten wachten tot ze zouden komen?

Ik was weggestuurd omdat hij iets voor me verborgen hield.

Zonder erbij na te denken, sprintte ik naar de lift en stooft een stel voorbij. Ik mompelde een verontschuldiging, sprong in de lift, en drukte op de knop, zodat de deuren dichtgingen voordat ze konden reageren.

Er waren al genoeg mensen die me in deze toestand hadden gezien. Ik had geen zin om ongemakkelijk in een lift te staan met nog meer lui. Het penthouse bevond zich in ieder geval op een privéverdieping. Als de politie er nog niet was, had niemand de plaats delict nog gezien.

Maar ik verstijfde toen de liftdeuren opengingen. Een spoor van bloedspetters leidde naar de openstaande deur van de suite. Iemand was bloedend weggegaan. Ik wist dat ik het niet was. Niet zo erg in ieder geval. Dus of Jake was niet dood of...

Ik wilde geen van beide opties overwegen.

Ik haastte me naar de openstaande deur, rende de kamer in en struikelde bijna over het levenloze lichaam van mijn aanvaller.

Hij was dood. Dat zou misschien een opluchting zijn geweest, als ik net geen bloedspoor had gevolgd. Als Jake dood was, leidde dit bloed naar Smith.

Denk na.

Handelen uit angst zou de situatie er niet beter op maken. Met trillende handen trok ik mijn badjas uit, terwijl ik het lijk in de kamer probeerde te negeren. Mijn lichaam beefde, waar-

door het lastig was om de kleren aan te trekken die ik eerder op bed had klaargelegd. Rondlopen in bebloede zijde leek me geen goed idee, en dat was een probleem dat ik kon oplossen.

Ik haalde diep adem om rustig te worden, en deed mijn haar in een paardenstaart. Ik moest mezelf in ieder geval onder controle houden.

Ik propte de badjas in mijn tas en keek rond of er nog meer persoonlijke spullen lagen.

We hadden maar weinig meegenomen. Dat was Smiths idee. Het was of hij al had vermoed wat er zou gaan gebeuren. Maar het meest belastende bewijs kon niet in een tas worden gestopt, en ik had geen tijd om het op te ruimen.

Toen ik ervan overtuigd was dat ik al mijn spullen had gepakt, liep ik langzaam naar de gang. Dit keer merkte ik de bloedveeg op de deur op. Ik wilde geloven dat Jakes bloed aan zijn handen had gezeten, maar hij had erin moeten zwemmen om het spoor te produceren dat hij had achtergelaten.

Smith bloedde, en hevig ook.

Misschien had hij een ambulance nodig, maar als hij me had weggestuurd om de politie te bellen, waarom was hij dan weggegaan? Een normaal mens had sowieso al hulp gehaald, maar op dat moment wilde ik alleen maar man mijn vinden.

Wat moest ik tegen het ambulancepersoneel zeggen? Dat hij gewond was en verdwaald was geraakt toen hij de autoriteiten wilde gaan bellen? Smith was voortvluchtig. Dat wist hij, en dat zou de politie ook weten. Al was hij nu gewond, ik kon hem wel vermoorden.

Als hij niet al dood is.

Ik huiverde bij die gedachte, maar verdrong hem, en liep snel naar de liften aan het einde van de gang. Ik kon niet weten